

питъ на революцията, а на конвентътъ ся паднало, да въвежда тѣзи принципи въ животътъ, да ся бори съ онѣзи реакция, която била раздразнена отъ първото събрание, да ся разплаща съ онези смѣтки, които оставила старата монархия, да покрива онези разности, които ги изискували новитъ учреждения, и най послѣ, да земе на себѣ си отговорността за всичкитъ онези неизбѣжни насилия, до които не доживѣло учредителното събрание. Всичкия блѣсъкъ на гражданскитъ доблѣсти, всичкото благозвучие на либералнитъ рѣчи, останали собственостъ на учредителното събрание; а всичката злокачественна каля на чърната исполинска работа, безъ която всичкитъ либерални рѣчи, би си останали рѣчи, великодушно били предоставени на националния конвентъ. За това французскитъ либерали съ голѣмо въодушевление още произнасятъ „les grands principes des 1789,“ и послѣ това, съ негодуванieto си наказватъ „les exsels de 1793.“

Понеже ролята на учредителното събрание ся състояла преимущественно въ това, щото да провъзгласи принципитъ на революцията, то и на съдебната му реформа трѣбва да глѣдаме отъ точка зрѣние на принципъ, толко по много, че отдѣлнитъ подробности трѣбвало да ся измѣнятъ, и дѣйствително, слѣдъ време ся измѣнили, съобразно указанията на опитътъ. Главнитъ основания на новото съдоустройство ся заключавали въ това, че активнитъ граждани избирали, всичкитъ съдii изъ числото на образованнитъ юристи; на адвокати ся позволявало да участвуватъ само въ углавнитъ дѣла; гражданскитъ